

Parlament de Presidència dels Jocs Florals
de Sta Eulàlia de Vilapiscina
25 Juny 1922

Senyores i Senyors:

Diades de Festa Major, diades d'a-
legria. Repiquen i tritlleguen les cam-
panes alegrement dalt el vigilant
campanar, la iglesia celebra l'au-
gust sacrifici del Crist home i
Deu, amb solennitat inimitada.
El jovent es mou content amb
la sana eucèria del gai temps de
la vida: les múniques ressonen
arreu amb harmonies dilata-
des. L'esperit afinat dels poe-
tes, es cridat en els jocs es-
peritivals de la paraula alada
pel sentiment i per l'har-
monia, per la bellesa cir-
culada.

Els Jocs Florals després
dels oficis divins, què són la
expressió més alta de la esperitua-
litat de l'home, són la mani-

2

festació més viva i luminosa
més excel·la i escullida del
gran goig de una Festa Major.

El home com un compendi
de la natura tota: Som terra; que
de Terra som fet; i en pols para
nostre cos; Som vegetal; que com
plantes de llavor naixem i crei-
xem com l'arbre s'eleva a
la llum del sol traient brota
da florint i fruint. Tenim
moviment; som sensible
com les besties que seguint
llurs instints, van d'aquí d'allà,
i senten i veuen, copsant fred
i calor i dolor i voluptat dels
sentits. Però el home, a més
de ser pols i arbre, i de posseir
la sensibilitat purament
corporal, tenim un esperit

immortal qui ens fa tenir conscièn-
 cia del que som; qui ens fa
 lliures en la voluntat, qui ens
 deixa penetrar el sentit i el fons
 de tot el que us volta; qui ens
 posa ales als nostres sentiments
 i als nostres desitjos, els quals
 mai acaben el delit de l'esti-
 mar i del sentir. Tenim
 enteniment per a entendre, i
 comprendre i raonar; i tot això
 ho concretam amb el 'do' suprem
 de la paraula, que expresa mila-
 vellosament el nostre sentir el
 nostre pensament i el nostre
 voler. i La paraula, verb de
 l'home; ~~el miracle~~ el do més
 excel·lent que Déu ha fet a la huma-
 nitat; expressió digne de la
 nostra gerarquia suprema, domi-

madona de tota altra criatura terrena.

Del poeta és el rei de la paraula, perquè la fa serveient de son esperit vident. La fa vibrant amb sa imaginació ardida, l'ablanda i subtilitza amb cos, sentiment, pregons que penetren tot el goig i dolor de la vida. Per co la veu del poeta és escoltada pel poble com la veu de l'escollit qui sab guardar tot cor europeu, qui sab ablaure tota ira descomposta; qui sab fer estimar i fa resucitar les patries mortes. Amb la veu del poeta entenem la couco de l'oreig entre les branques, i la tonada brecolant del va i ve de les onades, i compadim

5
El nequit de un cor acimont,
i' dels plors i' dels gemecs in-
tenem les harmonies, i' amb
son ritme reponat i' amb vos
pensaments profonds, ens por-
ta el sentiment de l'infinit
i' el divinal, i' ens concentra
i' s'ens en porta, i' ens enlaira
i' ens endinsa en el si
de l'Inefable.

Poesia val dir harmonia del
verb - val dir gràcia, força i' vera
vida de la paraula. Verb conscient
i' amorós de la gran obra de la
creació.

Mes repareu una cosa: que
si la poesia ens encaanta, si
s'ens en porta, si ens domina
i' ens fa esclaus de la seva
belleza, no ^{és} sols pel pensament,

ni tant sols per les imatges; és
sobretot per la força misteriosa
que l'ànima, per una qualitat
misteriosa, molt difícil
de definir, però que béns
mirat no són més que crea-
tats musicals; el ritme, l'har-
monia dels sons de les parau-
les, la correspondència dels
accents que es criden uns
als altres, i es responen pa-
rant i baixant de to com
elements rudimentaris i
volens, de una música.

És que al fons de una
vera poesia hi ha l'essència
de una vera música; és que
poesia i música moltes voltes
són filles de un mateix

Al^t inspirador, i per això no
 hi ha res més bell que una
 vera poesia animada, neblina-
 da, ~~per~~ continuament interpre-
 tada per una bella mímica.
 Per tant complet, ni tant cor-
 drenador com una canço.

Intensi-fiquen els accents de
 uns versos; puja i baixen la
 veu, enarant per la emoció
 del sentiment poètic; apressen
 o retenu el moviment de
 de les síl·labes, segons les imat-
 ges sien vives i tumultuoses
 o serenes i quietes; retenu
 un poc ~~la veu en~~ els accents
 de la paraula més intensa
 i tindreu una bella i veri-
 table melodia.

8

És que en el fons de ^{tota for-} ~~Tot senti-~~
~~ment~~ poètica existeix en enen-
cia un sentiment municipal sen-
timent que cova dins l'àni-
ma tot home de tota les races
i de tots els temps. Per aques-
ta causa la cançó ha estat
l'expressió i el mirall dels sen-
timents de tots els pobles i
per això no hi ha un medi
més poderós per atreure el
poble envers un ideal que mon-
rar-li l'esperit amb l'encís
del cant. Així Tot sentiment
humà se una cançó que l'ex-
plaià, Tota religió se contia
que donen serenar i fortaleix
a l'ànima; Tota nació se
en l'home que porta tota
la viror de la Raca.

Per això jo voldria que en
 Tot, els Jocs Florals la poesia
 no's presentés una de tota
 música. Si en els temps
 moderns, ^{poeta i músic} no formen, general-
 ment una sola jerarquia
 artística com succeïa en
 els temps llunyans, al menys
 no apartem la sublim oral-
 lació de la ~~poesia~~ ^{música} de la ex-
 cel·la manifestació de la paraula,
 que una a l'altre es
 donaven calor i vida.

Aquestes dues manifestacions
 del esperit ~~expressades~~ es
 pot dir han vigut ~~sempre~~
 l'altrairem de tota la renaixen-
 ça catalana. Poetes i mui-
 zics han vençut de, en
 Tànges del nostre poble i l'hi
 han fet recobrar el sentiment
 i la consciència de la seva personalitat.

No sem, ^{doncs,} festa gran o rica
 que 'l nostre cant no hi
 dongui força, llum i har-
 monia. Que 'l poble, repu-
 sentat pels nostres orfeons,
 canti en tota festa catalana,
 enlaïrant la poesia amb
 les ales de la virtut potent
 de la cançó nostra i aï-
 xi la eficaçia serà' dobla-
 da en be del complet re-
 naixement de la nostra pa-
 tria Catalunya

Miri Milià